

این کشتی گشته کرد آب در افتاد
جان در سر این کوه کیدانه نهادیم
در غرقه ازین پیش منافع نوالی
بناوش ازین شبوه زندانه نهادیم
المسته صد که جو ما بیدل و دین شد
آرزاکه خود پرور و در آینه نهادیم
فلن یجیل تو زوریم جو حافظ
یارب چه که اجمت بیکانه نهادیم
ما شرمست با جان که تا جان در بدن ارم
هو ادران کوشین را چون خورشید
بجام آرزوی دل خود آرم خلوتی حاصل
چو فکر از خشت بکویا این کج ارم
مرا در خانه سروی هست که در پیش
معا می سروستان منم سنگ زین جان
که من در زمین میانه دل جان کج ارم
ندار ای رفیق شب زمانی در به چشم
که من بالعلی خاموش نهانی صد ارم
مصافی سلوت خاطر انان شرح کج ارم
فروع شمع و نور دل از ان خانه ارم
شراب نوشکو ارمش ای جان کج ارم
مدار و پیچکسن ای صحن بار کج ارم
اگر در شکر جو بان بقصد کج ارم
بکده و المته هست کج ارم
سوز خاتم مدتش ز غم فتن کج ارم
چو احم اعظم با مستحق پاک ارم
بود کز ارا قیاسش خراباتم کج ارم
نه من با له و سرین نه بر کج ارم

بر نئی شهره شد حافظ میان همه نامیکن
چو غم وارم که علامت این بدین نام
مجا طایر فرخ رخ فرخنده پیام
خیر مقدم چه خبر یار کجا دست کلام
یارب این قافله لطف از بل بر تو باد
که از تو صمیم جان آمد و معشوق کلام
بجرا می من و معشوق مرا پایت
هر چه آغاز ندارد پذیرد اجتم
چشم پیمار تر از خواب ندر عوز باشد
من که یقین دارم بجای کف پیام
زلف دلدار چو زمار می منم مایه
بروای خواج که شد بر تن من خنده
مخ جاتم که بنیز در سر سدره صغیر
عاقبت داد خال تو کج نشد در دم
تو ترحم کنی بر من مسکین داغ
ذکاک دعوا کج است و ملک الام
کل رخسار بر تو تم کرم رخ نجای
سرو می نازد و خوش نیت خدای
حافظ ارمیل با بر تو دار دستاید
جای در کوشه محراب کند اهل کلام
ما بیجان است دل از دست دادیم
هم در عشق و به نفس جام با هم
بر ما بسی کجاست نامت کشیده اند
ما کار خود با بروی جانان کج ارم
ای کل تو دوش داغ صبحی کشیده
ما آن شوقییم که با داغ زاده یم